

ת"פ 3642/09 - מדינת ישראל נגד רון ג'ימי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 17-09-3642 מדינת ישראל נ' זираה ואח'
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוז ענת גוש חלב
המואשימה
נגד
רון ג'ימי
ע"י ב"כ עוז משה סרגוביץ'
הנאשם

הכרעת דין

אני מורה על זיכוי הנאשם.

רקע

1. כתוב האישום הוגש כנגד הנאשם ושנים נוספים נספים, ג'ונתן זירה (להלן: "זירה") וביאל יחזקאל (להלן: "יחסקאל"), בגין עבירה תקיפה הגרמתה חבלה על ידי שניים או יותר, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

בהתאם לעובדות כתוב האישום, ביום 15.6.16, רכב זירה באופנים חמליים ברחוב דיזנגוף בתל אביב, ואחריו נג אדוארד ניאצוב (להלן: "המתלון") במנונית (להלן: "המנונית"). בין השניים החל דין ודברים שככל קלות הדדיות, זאת על רקע שימוש בדרכו. באותה עת עברו במקומות הנאים יחזקאל, והנאשם התעורר בויכוח בין זירה למטלון. בנסיבות אלה, תקפו הנאשם, זירה ויחסקאל את המטלון בכר שיחסקאל היכה מכת אגרוף בפנוי של המתלון, הנאשם וזרה הctrpfo והיכו את המתלון במכות אגרוף ובעטו בו. בהמשך, אחזו הנאשם ויחסקאל את המתלון ברגלו, דחפו אותו והכניסו אותו בכוח לתוכה המונית. כתוצאה מתקיפה זו נגרו למטלון חתק ודיםום באפרכסת אוזן שמאל.

2. במסגרת הליכים מקדמים בפני מותב אחר, בוטל כתוב האישום כנגד זירה בטרם הקראאה, ואילו יחזקאל הודה והורשע בכתב אישום מתוקן בעניינו בלבד.

הנאשם כפר במיחס לו, וטען כי יחזקאל הוא שתקף את המתלון לאחר שהטלון יצא מרכבו ואחז בפתח בדומה לדוקן. בנוסף, טען כי לאחר מכן דחף בצוותא עם יחזקאל את המתלון אל המונית, על מנת למנוע ממנו לתקוף עמוד 1

אותם.

לפיך, נשמעו ראיות.

במסגרת פרשת התביעה, נשמעו עדויות המתلون, עד ראייה בשם מאיר אברם (להלן: "אברם"), וכן הוגש מסמכים הכוללים את תיעוד חבלת המתلون ואת הודעות הנאים.

במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאים וזרה, וכן הוגש מסמכים הכוללים דוח עימות, מזכירים, הودעת המתلون והודעתו של אברם.

התיחסות לראיות ובחינותן, יערכו בהמשך במסגרת הדיון וההכרעה.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה טענה, כי יש לקבל את גרסת המתلون אשר פירט בבית המשפט והסביר את התנהלותו במהלך האירוע, ללא שהתחמק ממתן תשובות, עדות המוצאת חיזוקים בדמות עדותו של אברם, תיעוד רפואי וצלום החבלה. לגבי מעורבות הנאים באירוע, טענה כי מדובר במעשה ביצוע בצוותא וכן אין משמעות לשאלת מהו חלקו המדוייק. ב"כ המאשימה הפנטה בטיעוניה לקשיי במתן אמון בעדויות הגנה, הנאים וחברו זירה, אשר העידו כי שיקרו בחקירות הראשונות במשטרה, שינוי גרסאותיהם, ואף בעדויותיהם בבית המשפט התעוورو סתריות. ביחס לטענת הגנה העצמית של הנאים, טענה כי ככל שאכן חש מאיים, לא ברור מדוע לא התalon במשטרה כנגד המתلون.

4. ב"כ הנאים טען, כי המחלוקת העובדתית נסובה לגבי חלק מצומצם בלבד. לגבי גרסת המתلون, ביקש לקבוע כי מדובר באדם בעל אופי כעס ועצבני, שלא ברור מדויר רדף אחרי זירה בתחילת האירוע. לטענותו, הוכח כי המתلون החזיק בידו בפתח והתקרב אל זירה תוך כדי כך. בשלב זה, הגיעו למקום הנאים ויחזקאל, ובஸוך לכך אחז המתلون בפתח בצורה מאימה כלפי הנאים. בתגובה, היכה אותו יחזקאל במכה באוזנו, ולאחר מכן דחף הנאים את המתلون בחזרה למונית, בנסיבות המקימות את יסודות הגנה עצמית. לחילופין, טען כי מדובר בזוטרי דברים. לגבי טענת התקיפה בצוותא, טען ב"כ הנאים כי אין מדובר באירוע מתוכנן או בשותפות ספרנטנית, מכיוון שיחזקאל הוא הראשן שתקף מבלי שהנאשם היה מודע לכך שהוא עומד לעשות כן.

דיון והכרעה

5. אין מחלוקת בין הצדדים, כי מדובר באירוע בו היו מעורבים הנאים, המתلون, זירה ויחזקאל, לאחר ויכוח שהחל בין המתلون לזרה בלבד, על רקע שימוש בדרק, וכן כי במהלך האירוע ספג המתلون מהלומה באוזנו מיד יחזקאל. בעת שמייעת הראיות, הוצגו מספר גרסאות, על ידי מספר עדדים, שאין מתפשרות האחת עם רעوتה, הן בפרשת התביעה והן בפרשת הגנה. הדבר אינו מבטל את האפשרות להגיע לכל מסקנה מרושעה, אך ניתן לעשות כן רק כאשר עצמת הראיות כנגד הנאים היא מעבר לכל ספק סביר, רף בו המאשימה לא עדמה במקרה זה.

מסד ראיות המאשימה נשען על עדות המתلون, אשר לטענת ב"כ המאשימה מוצאת חיזוק בעדות אברם ובתיעוד

החייבת שנג儒家 ל. בהתחשב בעובדה שאין מחלוקת כי נגרמה למTELON חבלה באוזנו על ידי יחזקאל, תיעוד החבלה אינה ראה המסביר את הנאשם במיוחס לו.

בחינת עדות עד התביעה אברם למלעד המתלון, מעלה סתיות משמעויות. העד אברם הבחן באירוע בחילוקו השני, לאחר שהנאשם ויחזקאל הגיעו למקום. אברם מסר גרסאות בבית המשפט ובמשטרה, בהן נמצא סתיות המעידות על טבעו של הזכרון האנושי: כך, העד תחילת כי הבחן ב"שנים שלושה בחוורים ניגשו לדלת הנהג ופתחו את הדלת והטicho בו מהלומות, בעיתות, קצת אגרופים" (עמ' 10 ש- 12-13 לפרט'); בהמשך, לאחר שעומת עם גרסתו במשטרה, טען כי הוא "לא זכור להגד בדיק אם הם פתחו את הדלת או הכו בו דרך החלון" (עמ' 11 ש- 11 לפרט'); בהמשך, העד אף כי אינו יודע לומר האם דלת המונית הייתה פתוחה (עמ' 11 ש- 16 לפרט'). באופן שונה מעדותו בבית המשפט לגבי מהלומות, בעיתות ואגרופים, בעת עדותו במשטרה נשאל אברם כיצד הותקף המתלון והשיב: "**בעטו בו כשהוא היה בתוך המונית הוא שבמושב של הנהג**" (נ/5 ש- 11); עוד הוסיף באותו עית, כי התקופים בעטו במתלון "בכל האזור בגוף ברגליים בפנים" (נ/5 ש- 29). גרסאות סותרות אלה, אין מתישבות עם עדויות המתלון וגרסאותיו השונות. **ראשית**, המתלון העד בבית המשפט כי הותקף בעת שפתח את דלת המונית ולא בעת שישב בהוכה (עמ' 14 ש- 12-13 לפרט'); **"הכל היה מחוץ לאוטו, לא הפסיק להיכנס"** (עמ' 21 ש- 5 לפרט'); **"ש. איפה קיבלת מכות? איפה היית? ת. פיזית עם הגב לאוטו מחוץ לאוטו"** (עמ' 24 ש- 28 לפרט').

שנית, אופי המכות שתיאר המתלון שונה מתיארו של אברם, אשר העד בבית המשפט על מהלומות, בעיתות ואגרופים, ובמשטרה על בעיות בכל הגוף, ברגליים ובפנים. לעומת זאת, המתלון טען כי המעורב אשר לא היכה באוזנו, בעט בו מספר בעיתות (עמ' 15 ש- 22-23, עמ' 23 ש- 8 לפרט'). יש לציין, כי אף המתלון מסר גרסה שונה לגבי אופי תקיפתו בעת עדותו במשטרה, שם טען כי הותקף על ידי שלושה באמצעות אגרופים בראשו, לפניו ובעיתות ברגלו (נ/4 ש- 12-13).

לנוכח תיאורים שונים אלה של המקפה בסוגיות משמעויות, עדותו של אברם אינה תומכת בעדות המתלון ואף מכרסתה במהימנותו.

6. קושי נוסף במהימנות המתלון, עולה מגרסאותיו ביחס לאלימות מצד זירה: במשטרה העד לגבי האירוע ביום התרחשותו, שם טען כי "שלושה בחוריהם החלו לתקוף אותו בבוקסים" (נ/4 ש- 12); בעימות בין לבין זירה, כ ארבעה חודשים לאחר מכן, עמד תחילת על כך ש"**3 אנשים באו לי פתאום ותקפו אותו**" (נ/4 ש- 14), אך המשיך בהיסוס מסוים בכך שבתשובה לשאלת אם זירה השתתף במקרה ענה כי "לפי מה שאני זוכר כן" (נ/4 ש- 28), המשיך וגילה חסור וודאות לגבי אלימות מצד זירה בתשובה כי "לא יכול להגיש לך במקרה אחד" (נ/4 ש- 49), עד שבסוף העימות הקצר טען כי "**התלונה בתקיפה זה לא נגד ג'ונתן כי אני יודע כבר מי הוא ומה הוא בミרוץ למליאן זה לא הוא שבר לי את האוזן...**" (נ/4 ש- 56-57). בעדותו של המתלון בבית המשפט, לא ייחסה כל אלימות פיזית לזירה.

7. אף עדויות עדי ההגנה, עוררו קשיים ותහיות. ראשית, כפי שעלה במהלך הדיון, בחקרותיהם הראשונות במשטרה, הצביעו הנאשם וזרה כל מעורבותו של הנאשם באירוע (ת/3, ת/5). גם אם ניתן לקבל את הסברו של הנאשם כי בחקרתו הראשונה ביקש שלא לסייע את יחזקאל, אחיו שהוא בן 18 ומעורב היה באותו עת בהליך פלילי אחר, הרי

שגרסתו המאוחרת (ת/4) ניתנה כונה לאחר מכן. קשה לחת משקל ממשועוט לגרסה כבושא זו, בוודאי לאור ההיכרות ויחסו החברות בין הנאשם לבין זירה, שנחקר לפני הודיעתו המאוחרת של הנאשם. באופן דומה, ניתן לקבל את הסברו של זירה כי ציון בחרירתו הראשונה שאינו מכיר את המעורבים, בשל רצונו שלא לסביר את חבירו אשר נחלצ'ו לעזרתו, אך קיים קושי במתן משקל לעדותו המאוחרת לגבי חלקו של הנאשם.

בנוסף, קיימים אי-דיוקים ואף למעלה מכך, בתיאור עדי הגנה את חלקו האירוע השונים, כפי שעה בפирוט בסיכון ב"כ המאשימה. קושי נוסף במתן משקל לעדויות אלה, הוא יחסיו החברות והקרבה בין הנאשם לבין זירה.

8. לנוכח הקשיים הראייתיים שפורטו לעיל, קיים קושי בקביעת כל פרטי האירוע, מעבר לספק סביר, אך ניתן בהחלט לקבוע כי המתalon ספג מהלומה באזנו על ידי יצחקאל והוא פעיל כנגדו כח פיזי על ידי הנאשם. לשם בחינת האלים המוחסת לנימוק והנסיבות בהן ננקטה, בהתאם לגרסת המתalon עצמו, יש להפנות לעדותו בבית המשפט:

ה הנאשם הצטרף לתמונה האירוע בצוותא עם יצחקאל, מיד בתום ויכוח סוער בין המתalon לזרה, במהלךו יצא המתalon מהמנית אל עבר זירה ועשה את דרכו בחזרה למוניות (עמ' 14 ש- 8 לפרק'). בשלב זה, פתח את דלת המונית "ואז רأיתי את **השניים האלה והסתובבתי אליהם**" (עמ' 21 ש-5-4 לפרק'). המתalon חזר מספר פעמים על כך שהחזק בידו בפתח לשם הגנה ועל מנת להרתיע את המעורבים שבאו לעברו (עמ' 21 ש- 11-12, עמ' 22 ש- 9, עמ' 26 ש- 17-16 לפרק'). עוד בהair, כי החזיק בפתח "**لهראות לאנשים שיש לך מפתח ביד שלא יתקרבו אליך**" (עמ' 21 ש- 14 לפרק'), הדגים כי אחז בו תחילה לצידי גופו ובהמשך ביצע תנועה של ידו האוחצת בפתח, לכיוון אזור המוניות (עמ' 21 ש- 17-18 לפרק'). מעדות המתalon ברור, כי פעולה זו נעשתה על ידו לפני הפעול כח כלשהו כנגדו:

"כשלושתם באו אליו אז תפости אותו כדי להגן על עצמם... תפости אותו יותר בקטע של להרתיע אותם. בסוף זה לא עוזר, הם לא הורתעו וכן תקפו" (עמ' 15 ש- 14-15).

לגביו השימוש שעשה המתalon בפתח, תיאר הנאשם כי המתalon אחז בו בידו בין אצבעותיו לצד גופו, נצמד אליו ושאל אותו אם יש בעיה (עמ' 28 ש- 23-25 לפרק').

המתalon אישר בבית המשפט כי האלים כנגדו החלה במקת אגרוף על ידי יצחקאל, כפי שתואר בעובדות כתוב האישום (עמ' 22 ש- 27-29, עמ' 24 ש- 14-15 לפרק'), ואילו את חלקו של הנאשם תיאר כך: "ש. והבחן **השני הגבוה כמו שתיארת אותו אמרת שלא עשה הרבה?** ת. לא. **נתן כמה בעיות?**" (עמ' 23 ש- 6-7, עמ' 15 ש- 22-23 לפרק').

לאור ריבוי גרסאות המתalon והעד אברמן, ובהתחשב ברף הראיות הנדרש במשפט הפלילי, ניתן לבחון כנגד הנאשם, לכל היותר, נתונים אלה אשר עלו בעדות המתalon. אף נקודת מוצא זו אינה נקייה מספק, בהתחשב בסיטורות שעלו בגרסאות המתalon וכן לאור גרסת הנאשם כי לא בעט במתalon אלא הדף ודחף אותו לתוכו הרכב, לאחר שחש מאים מההפתח בו אחז המתalon ו יצחקאל היכה באגרוף באזנו (עמ' 19 ש- 1-10 לפרק'). יחד עם זאת, אבחן את טענת ההגנה בהתבסס על נתונים אלה שמקורם בעדות המתalon.

9. בחינת השתלשלות האירוע על יסוד עובדות אלה, מבססת את טיעון הנאשם כי עומדת לו הגנה עצמית הקבועה

בסעיף 34' לחוק העונשין לצד רכיב הסבירות הקבוע בסעיף 34ט' לחוק העונשין. מהוראות סעיפים אלה, למדת הפסיקה על קיומם של שישה תנאים מצטברים הנדרשים לביסוס טענת הגנה זו (ע"פ 746/14 יונתן בן היילו ימר נ' מדינת ישראל, פסקאות 42-43 והפסיקה המפורטת שם, (31.05.2016)).

אבחן להלן את פעולות הנאשם בהתאם לתנאים אלה:

א. מעשי הנאשם נעשו לשם הדיפת תקיפה שלא כדין - מונח התקיפה לעניין זה, אינו זהה להגדרת התקיפה בסעיף 378 לחוק העונשין, "אלא הוא רחוב וככל גם מעשים שאין בהם בגדר עבירה התקיפה, כגון: המאיים באופן שיש ממנו סכנת פגיעה מיידית במאויים" (ע"פ 4784/13 ניר סומר נ' מדינת ישראל, פסקה 163 (18.02.2016)). הנאשם במקורה זה, נעמד בסמוך למול המתלוון לאחר שהבחן בחילופי דברים קשים בין חברו, ובתגובה הבchin במתלוון אוחז בידו במפתח, ומקדם אותו בתנועה לאזרור חיזית גופו, לאזרור המותן. ניתן בהחלט לקבוע כי פעולהו נועדה להדוף את חששו מפעולות המתלוון שעוללה הייתה להסתויים בבדיקה.

ב. סכנה מוחשית שנשקפה לפגיעה בנאשם - מידת הקربה של המתלוון אל הנאשם בעת שביצע את התנועה עם המפתח, כפי שעולה מעדות המתלוון בעצמו, מצביעה על סכנה מוחשית של פגעה בגופה של הנאשם.

ג. מדובר בסכנה מיידית - בנסיבות שתוארו, אותה סכנה של פגעה בגוף הנאשם באמצעות המפתח הייתה מיידית ודරשה מעשה מיידי. בנוסף, המתלוון אישר בעדותו בבית המשפט כי הנאשם לא עשה הרבה כנגדו אלא בעט מספר בעיות בלבד (עמ' 23 ש-7 לפרט').

ד. הנאשם לא הביא בהتجנות פסולה לסכנה מצד המתלוון, תוך צפיית התפתחות הדברים - כפי שטען המתלוון בעצמו, הנאשם אישר שכן התקרב אל המתלוון אך טען שעשה כן במטרה להפריד ביניהם זירה. המתלוון העיד בבית המשפט, כי חש בצורך "לשוף" את המפתח בעת שהבחן בנאשם, ביחס קל ובזירה מקרים אותו (עמ' 23 ש-21-23 לפרט'). המתלוון שלל את האפשרות שהוכחה בשל חשש של חזקאל והנ帀ם מהמפתח שהופנה לעברם, והסביר שגרסה זו אינה הגיונית מכיוון שעמדו למומו שלושה אשר יכולים לסגת מהמקום. רק לאחר שב"כ הנאשם ייקשה שוב ושוב לגבי סבירות גרסת הנאשם, כי התקרב אל המתלוון על מנת להפריד ופועל בשל סכנה שחש מפני המפתח, טען המתלוון שיחסקל הגיע על מנת לתקוף אותו ואמר לו מיד "בןazon ani azzon otan" (עמ' 24 ש-3 לפרט'). אני מוצא כי אין לתת משקל לטענותו המאוחרת של המתלוון כי לכוח שהופעל כנגדו קדם أيام, טענה המהווה גרסה כבושא שלא נמצא לה כל רמז בגרסאותו במשפטה (נ/3, ג/4) ואף המשימה לא ייחסה זאת בכתב האישום. בנוסף, מודבר בטענה שככל לא עלתה אף בבית המשפט בתשובה המתלוון לשאלת متى חש מאויים (עמ' 23 ש-21-23 לפרט'). לא ניתן להסיק مجرשת המתלוון, כי עצם התקרבותה של הנ帀ם אל עברו אמרה שהיא להביא לשימוש המסוכן בו עשה במפתח. לפיכך, לא הוכחה ההتجנות פסולה של הנאשם ממנה היה עליו לצפות לסייע שנסקף מצד המתלוון בדרך של אחיזתו במפתח. למעשה, אף בהתבסס על גרסת המתלוון, הרי שבאופן דומה לSTITואציה בה נצמד אל זירה תוך הטחת קלילות האחד בשני, אשר לטענותו לא הביאה אותו לשוף את המפתח, גם הצמדות הנאשם אליו אינה בגדר ההتجנות המביאה לצפיה לאחיזה המאיימת במפתח (יצוין, שזרה טען בבית המשפט כי המתלוון איים אף עליו באמצעות מפתח בידו, עוד לפני ה萃רתו למקום הנאשם ויחסקל).

ה. נחיצות המעשה לשם הדיפת התקיפה - בנסיבות שפורטו לעיל, כאשר המתלון עמד בצדוד אל הנאשם וביצע תנוועה של הרמת ידו האוחזת במפתח כשה שלוּף עבר הנאשם, לא עמדה בפני הנאשם חלופה אחרת והכוח שהפעיל היה כוח מועט ומידתי. יש לשוב ולהזכיר את חלקו של הנאשם בהפעלת הכוח, זאת מבלתי לעסוק בשאלת מידתיות הכוח שהפעיל יחזקאל, בשלב זה.

. קיומה של פרופורציה - בהינתן הנזק הצפוי מפעולות דקירה באמצעות מפתח, קיימת בהחלטת פרופורציה בפעולה בה נקט הנאשם, של מספר בעיות והנזק הצפוי מהן.

10. כפי שפורט לעיל, עדות המתלון לوكה בקשישים הנובעים משוני בין גרסאותיו השונות וכן בין גרסאות עד הטעיה אברם, זאת ביחס לסוגיות שונות במהלך האירוע. יחד עם זאת, בחינת טענת ההגנה העצמית נעשתה בהתבסס על עדותו של המתלון בבית המשפט, ללא התחשבות בקשישים אלה, ואףvr הוותיקה לכל הפחות ספק סביר משמעותי בדבר קיומה של טענת הגנה עצמית לנאשם. סעיף 34כ(ב) לחוק העונשין, קובע כי די בכך שנאשם יעורר ספק סביר לגבי קיום סיג' לאחריות פלילתית, והספק לא הוסר, על מנת שהסיג יחול. לפיכך, אני מקבל את טענת ההגנה העצמית של הנאשם.

11. ב"כ המשימה טענה, כי אין לייחס משמעותו לחלקו המדיוק של הנאשם בתקיפה, שכן מדובר בתקיפה בצוותא. אני מקבל טיעון זה, בהתחשב בנסיבות האירוע. לא עליה בידי המשימה להוכיח, כי הנאשם יחזקאל חבורו ייחודי לשם תקיפת המתלון או הסכימו ביניהם להוציא תקיפה זו אל הפועל, ואף לא הוכחה "הסכם ספונטנית" המוכרת בפסיקה. בהתאם לעדות המתלון בבית המשפט, בעת שעמדו מולו הנאשם, יחזקאל וחורה, הוא החזיק לעברם במפתח בתנוועה מרעיתה, ובשלב זה היכה בו יחזקאל באוזנו כשהנאשם עט בו מיד לאחר מכן (עמ' 14 ש-13-18, עמ' 21 ש-4-22, עמ' 22 ש-9, עמ' 23 ש-8-1 לפורת'). כאמור לעיל, מצאתי שלא לסת מושך לטענת הנאשם, באחת משל גרסאותיו בבית המשפט, כי יחזקאל אף הספיק לאיים עליו בטרם היכה בו. בנסיבות אלה, כשלהפעלת הכח כנגד המתלון קדמה שליפת מפתח ותנוועת היד האוחזת בו עבר הנאשם, וללא כל ראייה המצביעת עלvr שהנאשם התקין להפעיל כוח כנגד המתלון בטרם פעולה זו, לא הוכחה חבירת הנאשם לחזקאל לשם תקיפת המתלון. אמנם, הנאשם יחזקאל פעלו בסמוך מאד האחד לשני, אך לא הוכח כי הנאשם הסכים או אף כי היה מודע לאופן פעולתו של יחזקאל, ולא ניתן להסיק זאת מאופן פעולתו של הנאשם, אשר הסתפק במספר בעיות לאחר הפניה המפתח לעברו:

"הסכם ספונטנית. מונח זה עלול להטעות. אין הכוונה ל'העדר תיאום', או ל'העדר מגש רצונות', אלא להסכם תוך כדי האירוע. ההסכם זו יכולה לכלול שינויים בתכנית, באופן שהוא 'משדרגת' את הפעולה המשותפת עד כדי ביצוע מעשים פליליים שונים - ואף חמורים יותר... יש לחזק ולהציג כי תנאי ראשון לקיומה של הסכמה ספונטנית הוא מודעות להרחבת התכנית המקורית"
(ע"פ 273/14 מדינת ישראל נ' טאהא פארס, פסקה 6 (23.12.2014)).

סוף דבר

הנאשם הצליח לעורר ספק סביר ומשמעותי לגבי תחולת ההגנה העצמית בנסיבות זה, ספק אותו לא עלה בידי המאשימה להפריך. בנוסף, המאשימה לא הוכיחה כי מדובר בתקיפה בנסיבות ברף הפלילי הנדרש.

לפיכך, אני מורה על זיכוי הנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, ט"ז שבט תש"פ, 11 פברואר 2020, במעמד הצדדים